

SZUROMI SZABOLCS ANZELM OPRAEM LAUDÁCIÓJA
A SZENT ISTVÁN TUDOMÁNYOS AKADÉMIA TAGJÁNAK SZÉKFOGLALÁSA
ALKALMÁBÓL

Amikor Szuromi Szabolcs Anzelm tagtársunk, premontrei szerzetes, lelkipásztor és tudós érdemeit – munkásságát és személyét - kell bemutatnom, egyszerre vagyok könnyű és nehéz helyzetben. Könnyű a helyzetem, hiszen olyan személyről van szó, aki a tudós világban fiatal kora ellenére, igen komoly szakmai múlttal és elismertséggel rendelkezik. S nehéz a helyzetem, mivel e gazdag szakmai életműből válogatni kényszerülök, s vajon helyesen és arányosan mutatom-e majd a valóban legfontosabbat?

Lássuk hát röviden tagtársunk életútját: Szuromi Szabolcs 1972. október 31-én született Budapesten, négygyermekes családban. Középiskolai tanulmányait a budapesti II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban végezte, ahol 1991-ben érettségizett, majd – világi hallgatóként – felvételt nyert a Pázmány Péter Hittudományi Egyetemre (a mai Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karára). 1996-ban baccalaureátust (teológiai egyetemi végzettséget), majd 1998-ban teológiai licenciát szerzett a PPKE Hittudományi Karán. Ugyanebben az évben szintén birtokosa lett a kánonjogi licencia oklevélnek, melyet a PPKE frissen alapított Kánonjogi Posztgraduális Intézetében szerzett. Ugyanebben az intézetben készítette el Erdő Péter professzor úr irányításával és védte meg kánonjogi doktori disszertációját 1999-ben *A püspökökre vonatkozó egyházfegyelmi rendelkezések az Anselmi Collectio Canonum-ban* címmel. Dolgozatának címe is jelzi kutatásainak alapvető irányát, a jogtörténeti orientációt, ami későbbi munkásságának és eredményeinek is fő iránya és területe lesz.

Életállapotában közben változások történtek: 1998. augusztus 15-én belépett a Premontrei Rend Csornai Prépostságába, ahol az Anzelm nevet kapta és 2002-ben tett örökfogadalmat. 1999-2000 között az Orange megyei Szent Mihály Apátság vendégnövendéke Kaliforniában. 2000-ben részesült a diakónusi, majd az áldozópapi rendben.

Ahogy az Intézet szabályai lehetővé tették, máris habilitált doktor lett 2002-ben. 2006.-ban a teológia tudományában is elnyerte a PhD fokozatot a PPKE Hittudományi Karán. Disszertációjának címe: *A temetésre vonatkozó egyházfegyelmi rendelkezések a XII-XIII. században*. Kutatásainak újabb eredményeit *Törekvés a régi egyházi kánonok összegyűjtésére, mint a középkori egyetemes kánonjoggyűjtemények sajátossága (8-12. század)* címmel tette közzé, mellyel a MTA doktora címet szerezte meg 2010-ben.

Oktatói és tudományszervezői tevékenységét illetően az alábbiak szerint alakult élete: 1996-tól 1998-ig a Budapesti Egyetemi Katolikus Gimnázium hittanára és cserkészparancsnoka volt. 2000-től tanít a PPKE Kánonjogi Posztgraduális Intézetében. 2003-ban Mádl Ferenc akkori köztársasági elnök kinevezi egyetemi tanárnak. 2006-ban kapja meg az egyházi jogi eljárásnak megfelelően a nyilvános rendes tanári kinevezést. Ugyanettől az évtől mind a mai napig a PPKE KJPI praeses-i feladatait is ellátja. 2009 januárjában meghívást kap a PPKE HTK megüresedett kánonjogi tanszékének vezetésére, melyre - elfogadva a meghívást – ki is nevezik. 2007-2011 között a PPKE rektor-helyettese, 2011. szeptember 1-től pedig mind a mai napig rektora. 2013-ban kezdeményezésére jött létre a PPKE-en a Nemzetközi Kánonjogtörténeti Kutatóközpont.

Egyetemi beosztásaihoz kötődően számos tudományos és felsőoktatási társaság tagja, illetve vezetője. Nemzetközi szakmai konferenciák gyakori előadója, több egyetem vendégprofesszora. Számos hazai és külföldi folyóirat és tudományos sorozat szerkesztője és szerkesztőbizottsági tagja. Csak a legújabbat említeném, mivel a napokban kérték fel az egyik legrangosabb nemzetközi kánonjogi folyóirat, a Rómában szerkesztett és kiadott *Periodica de re canonica* tudományos tanácsába tanácsosnak. Szentszéki és egyházi diplomáciai szolgálatait is jelentősek.

Mint említettük, disszertációja címe már jelezte kutatásainak alapterületét és irányát: a középkori kánonjogi intézmény- és forrástörténet áll érdeklődésének középpontjában. Nemzetközileg legjelentősebb eredményei a 6-13. századi európai kánonjogi kódexkultúra szövegtanúinak feltárása, leírása és rekonstrukciója területén jelentek meg. Eredményei annyira jelentősek, hogy új irányt szabtak a vonatkozó nemzetközi kutatásoknak. Ide sorolandó a Szentpéterváron végzett kutatása is, mely már csak kiadásra vár.

Publikációs listájában – amely közel ötszáz tételt tesz ki – huszonhét kötet található, amelyből három társszerző közreműködésével, tizenkettő pedig idegen nyelven jelent meg.

Kitüntetései: 2013: Ezüst Corvina-díj (Budapesti Corvinus Egyetem), 2014: a magyar érdemrend középkeresztje. A Lengyel Állam tiszti keresztje. 2015: a londoni székhelyű *Academia Europaea* rendes tagja. 2016: az Örmény Állami Pedagógiai Egyetem medálja (Jereván) és az Örmény Állami Pedagógiai Egyetem díszdoktora (Jereván). 2017: Stephanus – díj. És végül – nem is tudom, hova soroljam akadémiánk soraiba történő beválasztását, hogy ez kitüntetés-e, vagy más-e; de azt hiszem, hogy megtisztelő kitüntetés is itt tagnak lenni.

Az életútból láthatjuk, hogy egy nagy küzdő személyiséggel állunk szemben, hiszen ekkora eredményeket negyvenöt év alatt a tehetség mellett csak hallatlan erőfeszítéssel, céltudatossággal és rendkívüli motiváltsággal lehet elérni. Szuromi professzor úr, egyetemünk rektora úgy él, mint aki teljesen alárendelte magát a nagy eszmének, a tudományos munkának az Egyházban. Kis túlzással azt állíthatjuk, hogy a nagy feladat és munkálkodás szinte felszívja és elhasználja erőit, személyiségét; s az eredmények meg mintha újra éltetnék őt. Adassék hát neki tér és idő munkálkodása töretlen folytatására, hogy egykor az élet hervadhatatlan koszorújának díja is osztályrésze legyen. Mert mi, krisztushívők, tudatosan és tudat alatt is alapvetően ezért az egyetlen elismerésért küzdünk. Jaj nekünk, ha mindent megnyerünk, s csak ez az egy, az egyetlen, tagadtatik meg tőlünk. Az evilági díjak ugyanis, bármilyen szépek és az öntudatot egészségesen erősítők is, s tesznek joggal kiválóvá, dicsőség részesévé bennünket, mégiscsak halvány tükörképei ama maradandó, végső kiválasztottság nagy és egyetlen jelének, díjának, ami nem más, mint a már megkezdett és az odaát elnyert örök élet: Istennek, minden Igazság forrásának boldog és boldogító mind kevésbé töredékes, s végül teljes, vagyis színről-színre való látása.

Budapest, 2017-09-04.

Kuminetz Géza